

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: J. P.,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 649, Praha,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel,**
se sídlem Budějovická 7, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2020, č. j. 12566-2/2020-900000-313,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 1. 2020, č. j. 5927/2020-610000-12, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným z přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neboť dne 14. 6. 2019 ve 12.20 hodin jako řidič užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, dálnici D10, na 36 km ve směru jízdy na Prahu, motorovým vozidlem tov. zn. Š. O., registrační značky X, aniž by byl uhrazen časový poplatek způsobem, který stanoví vyhláška č. 306/2015 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“).

Tímto jednáním žalobce jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění nesplnil povinnost danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Za toto jednání uložil žalobci pokutu ve výši 3 000 Kč.

2. Žalobce předně namítl, že správní orgány pochybily, pokud prováděly dokazování tzv. kabinetním způsobem, bez přítomnosti obviněného. V předmětném řízení o přestupku totiž bylo sporu o tom, zda úsek pozemní komunikace byl dopravními značkami označen jako zpoplatněný, nebo jako nezpoplatněný. Sám žalobce totiž předložil právnímu orgánu fotografii nájezdu na dálnici, ze které je patrné, že pod dopravní značkou „dálnice“ je umístěna dodatková tabulka „bez poplatku. Správní orgán prvního stupně přitom tvrdí, že vyvrátil námitku žalobce tím, že si „místo kontroly ověřil prostřednictvím internetových stránek „www.mapy.cz“, přičemž se jednalo o jeden ze dvou klíčových důkazů, neboť správní orgán pak učinil závěr, že *„na základě tohoto prověření a svědecké výpovědi člena kontrolní hlídky nemá pochybnosti o tom, že vozidlo RZ X užilo zpoplatněnou komunikaci“*. Správní orgán tedy prováděl dokazování skutkových okolností prostřednictvím mapového portálu, aniž by však žalobce k takovému dokazování přizval, nebo jej alespoň s podklady (kupříkladu relevantními výtisky z této webové aplikace, ze kterých bude při rozhodování vycházet) seznámil. Dle názoru žalobce je dán důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Důvod dle písm. b) spočívá v tom, že v důsledku toho, že správní orgán nezachytil obsah mapového portálu, ani jej neprovedl při řádném dokazování, nemá jeho rozhodnutí oporu ve spise. Důvod dle písm. c) je dán pro zásadní procesní vadu, spočívající v tom, že odvolateli bylo upřeno právo účastnit se dokazování / vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, na jejichž základě rozhodoval správní orgán.
3. Žalobce dále namítl, že úsek pozemní komunikace, po kterém se pohyboval, nebyl zpoplatněný. Žalobce tvrdil, že na nájezdu na předmětnou komunikaci byla umístěna dopravní značka „dálnice“ s dodatkovou tabulkou „bez poplatku“. Žalobce své tvrzení navrhl prokázat fotografií nájezdu, kterou správnímu orgánu předložil, a dále výsledkem svědka – spolujezdce obviněného. Žalobce nikterak nezpochybňuje, že dle právního předpisu vskutku má/může jít o zpoplatněný úsek komunikace. Nicméně, místní úprava je nadřazená obecné právní úpravě. Pokud tedy z právního předpisu vyplývá, že jde o zpoplatněný úsek komunikace, avšak žalobce dokazuje, že v místě byla umístěna místní úprava, dopravní značka, která stanovila, že jde o nezpoplatněný úsek dálnice, pak je nutné umožnit žalobci, aby své tvrzení dokázal. Není přitom pravdou, že by skutečnost, kterou chtěl žalobce prokázat výpovědí jím navrženého svědka, byla postavena najisto. Naopak. Správní orgán se dopravnímu značení v místě, kde právě žalobce najel na předmětnou dálnici, nijak nevěnoval. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí připouští, že vskutku je na nájezdu umístěna dopravní značka „dálnice“ s dodatkovou značkou „bez poplatku“; argumentuje však tím, že následně je umístěna dopravní značka „dálnice“, což údajně vyplývá z fotografií předložených ŘSD. K tomu žalobce konstatuje, že nedatované fotografie, které byly do spisu založeny pět měsíců ode dne spáchání přestupku, pořízené zjevně v době, kdy v místě byla nějaká objížďka (tato je na nich značená), která však v době, kdy místem projížděl žalobce, nebyla, nemohou nikterak vyvracet tvrzení žalobce, *nota bene* za situace, kdy sám žalovaný přiznává, že došlo ke změně dopravního značení.
4. Žalobce dále namítl, že správní orgány neprokázal zavinění. Správní orgán I. stupně totiž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku ve formě zavinění nedbalosti vědomé. Samotné rozhodnutí je přitom stran zavinění schizofrenní, když správní orgán v jedné větě tvrdí, že *„obviněný si na základě dopravního značení měl a mohl být vědom skutečnosti, že se*

s předmětným vozidlem nachází na zpoplatněné pozemní komunikaci“. Pokud si žalobce měl a mohl být vědom skutečnosti, že se nachází na zpoplatněné komunikaci, pak ale jednal v nedbalosti nevědomé. Další nejasnost pak do věci vnesl žalovaný, který konstatoval, že „*V této souvislosti však odvolací orgán jistou vadu shledal. Ve výroku je spáchání přestupku kvalifikováno jako nedbalost, byť vědomá, což se objevuje i v odůvodnění výše sankce. Uvedl-li ovšem odvolatel při kontrole, že věc s hlídkou nebude řešit s tím, že má „pojištění na pokuty“, nejednal z nedbalosti, ale v přímém úmyslu porušit právem chráněný zájem.*“. Žalovaný však nezměnil výrok správního rozhodnutí. Dle výroku správního rozhodnutí (který žalovaný potvrdil beze změny) tak byl přestupek spáchán ve vědomé nedbalosti, žalovaný však upravil odůvodnění tak, že přestupek byl spáchán v přímém úmyslu. Žalobce považuje v této souvislosti za vhodné na okraj vyjasnit, že tvrzení správních orgánů o tom, kterak žalobce je účasten pojištění proti pokutám, je nepravdivé a je též irelevantní. Správní orgán jednak nijak neprokázal, že žalobce by byl účasten pojištění proti pokutám, zároveň i pokud by byl, pak žalobci je známa jediná společnost, nabízející pojištění proti pokutám, kterou je Motoristická vzájemná pojišťovna. Dle jejich stanov (které jsou zveřejněny ve Sbírce listin) jsou však předmětem pojištění proti pokutám toliko přestupky proti zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. I pokud by tedy žalobce proti pokutám pojištěn byl, byla by daná skutečnost v tomto řízení irelevantní. Je tedy zřejmé, že jde o poněkud nedomyšlené tvrzení svědka, které správní orgán ne zcela racionálně převzal.

5. Žalobce rovněž namítl, že svědek, celník Linka, nebyl vyslýchán zákonným způsobem, když nebyl zjišťován jeho vztah k obviněnému. Žalobce dokonce tvrdil, že tento může být dán, uvedl též důvody.
6. Konečně žalobce namítl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu, že žalovaný nepoučil žalobce jako odvolatele o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat. Pokud by přitom zástupce žalobce věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. B., nebo p. Ž., vznášel by námitku podjatosti obou těchto úředních osob.
7. Nad rámec podané žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se způsobem zveřejňování rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu.
8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že reakci na žalobcem předloženou fotografii, která měla zachycovat situaci v dopravním značení u nájezdu u firmy Autoservis R10 u Bezděčína (exit 40), celní úřad oslovil příslušného správce komunikace. S obdrženými podklady následně žalobce seznámil a umožnil mu se k nim vyjádřit. Až v odvolání do rozhodnutí celního úřadu přišel žalobce s tvrzením o nepodloženosti vyjádření Ředitelství silnic a dálnic a trval na autentičnosti jím předložené fotografie. Žalovaný uvedl, že sdělení součinnostního správního orgánu za podložené má, a to průvodní fotodokumentací (tu nyní nově mimo správní řízení zpochybňuje také tím, že je na ní vyznačena „nějaká objížďka“ – na fotografii je objížďka pro nákladní vozidla). Aby se o tom ale ujistil, žalobcem předkládanou fotografií se zabýval, a to především její lokalizací, kdy za pomoci internetových zdrojů shledal na základě porovnání krajinného pozadí (viz str. 7 a 8), že fotografie nezachycuje nájezd u exitu 40 ale úsek dálnice za exitem 39. Skutečný stav je zachycen v dokumentaci poskytnuté oním správcem komunikace, kde dodatková tabulka ve skutečnosti označuje začátek zpoplatněného úseku, na který upozorňuje dopravní značení před tímto exitem. Ani v tomto případě nešlo o pokračování dokazování. Žalovaný jen cítil potřebu se v poskytnutých informacích zorientovat. Informaci o tom, jakým způsobem tak učinil, zachytil v žalovaném rozhodnutí i s uvedením konkrétních

pramenů, aniž by tyto samy o sobě byly (jediným) podkladem pro rozhodnutí, aby jej bylo potřeba nějak formálně zachytit in natura ve spise či nějak „projednávat“ se žalobcem.

9. K námitce, že žalobci nebylo prokázáno zavinění (ve skutečnosti polemizuje toliko s právní kvalifikací formy zavinění – nekonzistentnost jejího odůvodnění) lze uvést, že se jedná opět o novotu, která ve správním (odvolacím) řízení nepadla. Přesto se s ohledem na povinný rozsah přezkumu žalovaný touto otázkou zabýval s tím, že pokud by ale měl v tomto směru do řízení zasáhnout na závěr zmíněným způsobem, znamenalo by to nutně změnu k horšímu v neprospěch obviněného, což neshledával účelným a spíše se jedná o metodický návod pro prvoinstanční orgán *pro futuro* v obdobných případech.
10. Žalovaný dále uvedl, že vůči vyslechnutému svědkovi, způsobu vedení výslechu apod. při ústním jednání žalobce ničeho nenamítal. Nestalo se tak ani v jeho následném vyjádření. To až v odvolání se objevila „námitka podjatosti“ založená na neurčité spekulaci, že „policista Link“ by mohl být někým, komu v minulosti žalobce prý „přebral“ partnerku.
11. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce v doplnění odvolání již svou žádost o sdělení, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, nepřipomněl či neurgoval právě ve vztahu k odvolacímu řízení právě do tohoto rozhodnutí. Ona „žádost“ tak v řízení zanikla – byla přehlédnuta. V tomto ohledu k vadě řízení skutečně došlo. Nutno ovšem také zmínit, že odvolání bylo projednáváno v době vrcholící koronavirové krize a relativně v okamžiku přidělení věci byla zřejmá jen úřední osoba pověřená přípravou podkladů pro rozhodnutí. Kdo konkrétní rozhodnutí podepíše, bylo zřejmé až v den podpisu. Tudíž je otázkou, zda by bylo bývalo vůbec možné žádosti dostat, nebyla-li by (žalovaným) přehlédnuta. V každém případě je třeba se zabývat otázkou, nakolik je tato vada významná, jakkoliv se argumentace žalobce může na první pohled jevit pádnou. Dle žalovaného ale zmíněná vada není natolik intenzivní, aby soud musel ve smysl § 76 odst. 1 písm. c) s.r.s. žalované rozhodnutí zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

II. Obsah správního spisu

12. Dne 14. 6. 2019 prováděla hlídka výkonového zpoplatnění Celního úřadu pro Liberecký kraj kontrolní činnost na dálnici D10 ve směru jízdy na Prahu. V průběhu této činnosti zaregistrovali členové kontrolní hlídky na dálnici D10, přibližně na 36 km, ve směru jízdy na Prahu vozidlo tov. zn. Š. O., registrační značky X, u kterého měli podezření, že nemá na čelním skle řádně vylepen platný dálniční kupón. Z toho důvodu vozidlo následovali, po celou dobu jízdy byly s vozidlem ve vizuálním kontaktu a následně ho předepsaným způsobem za pomoci zvláštního výstražného zařízení a nápisu „STOP“ zastavili na bezpečném místě na ČS MOL, a přistoupili k provedení kontroly. Kontrolou byla zjištěna osoba řidiče tohoto vozidla, ve které byl ztotožněn žalobce. Ve vozidle se nacházela na místě spolujezdce další osoba, která byla ztotožněna jako P. P., nar. X. Dále bylo kontrolou zjištěno, že se na čelním skle kontrolovaného vozidla nenachází žádný dálniční kupón. Kontrolní hlídka oznámila řidiči, že nemá vylepen platný dálniční kupón v souladu se zákonem o pozemních komunikacích, a tudíž se jedná o přestupek. Jelikož řidič s přestupkem nesouhlasil a odmítl zaplatit pokutu ve výši 1.000,- Kč, nemohla kontrolní hlídka vyřešit přestupek v příkazním řízení na místě, a proto sepsala na místě Protokol o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání č. j. 48366/2019-560000-63, který žalobce odmítl podepsat a nechťel se do něho písemně vyjádřit. Hlídce uvedl, že má tzv. „pojištění na pokuty“, a že s hlídkou nehodlá nic řešit. Následně sepsaný Protokol s celým spisovým materiálem Celní úřadu pro Liberecký kraj postoupil k projednání do

správného řízení věcně a místně příslušnému Celnímu úřadu pro Středočeský kraj. Z provedené kontroly byla pořízena fotodokumentace v počtu 11 snímků.

13. Dne 16. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž uznal žalobce vinným z jednání popsaném v bodě 1 rozsudku. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Dne 8. 10. 2019 se ve věci konalo ústní jednání, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobce Ing. M. J. Na tomto jednání byl rovněž vyslechnut svědek O. L.. Zmocněnec žalobce nekladl svědkovi žádné otázky. Dne 16. 10. 2019 zaslal žalobce vyjádření, v němž uvedl, že na dálnici vjel nájezdem, který sice byl označen dopravní značkou informující o tom, že vozidla vjíždí na dálnici. Pod danou značkou však byla dodatková tabulka značící, že se jedná o dálnici, kde není nutný poplatek. K tomu přiložil fotografii, na které je zobrazena značka dálnice s dodatkovou tabulkou „bez poplatku“, a navrhl svědeckou výpověď spolujezdce. Dne 4. 11. 2019 sdělilo k žádosti správního orgánu I. stupně ŘSD, že u nájezdové větve na dálnici D10 z obce Bezděčín u reklamy „Autoservisu R10“ je umístěna dopravní značka IZ 1a (dálnice) s dodatkovou tabulkou E11 (bez časového úseku). Po nájezdu na dálnici v km 40,270 je na protihlukové stěně i ve středovém pásu mezi svodidly umístěna dopravní značka IZ 1a (dálnice) s dodatkovou tabulkou E 11b (s časovým poplatkem) a dodatkovou tabulkou 4 3a (vzdálenost 300 m) a další dopravní značka se zpoplatněním dálnice je na km 39,970, která se nachází za sjezdem EXIT 39 na silnici I. třídy č. 38 a č. 16, kde mohl řidič opustit dálnici a kde končí i úsek, který nepodléhá zpoplatnění. Současně s tímto sdělením zaslalo Ředitelství silnic a dálnic i fotodokumentaci umístěných uvedených dopravních značení). O provedení tohoto důkazu byl žalobce in formován přípisem ze dne 5. 11. 2019. Dne 26. 11. 2019 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
14. Dne 6. 1. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal žalobce vinným z jednání popsaném v bodě 1 rozsudku a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč. Ve výroku uvedl, že se uvedeného jednání žalobce dopustil z vědomé nedbalosti. V odůvodnění uvedl, že si místo kontroly současně také ověřil prostřednictvím internetových stránek www.mapy.cz. Na základě tohoto prověření a svědecké výpovědi člena kontrolní hlídky nstržm. O. L. uvádí, že nemá pochybnosti o tom, že vozidlo RZ X užilo zpoplatněnou komunikaci, a to dálnici D10, minimálně v prostoru od 36 km k ČS MOL ve směru jízdy na Prahu.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o poučení, kdo bude v jeho věci rozhodovat. V jeho doplnění uvedl, že vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nezjistil stav policisty L. k odvolateli a jeho rodině, nemůže správní orgán prostě konstatovat, že policista nemá žádný důvod odvolateli škodit, a že je jeho výpověď objektivní. Žalobce dříve nějakému policistovi či celníkovi ve Středočeském kraji „přebral“ partnerku. Je možné, že se jednalo o partnerku policisty L. či jeho kamaráda, proč se žalobce L. odvolateli mstí.
16. Dne 27. 3. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že rozsah dálniční sítě a placených úseků výkonového zpoplatnění a jejich užívání je všeobecně známou skutečností známou (dostupnou) jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení, resp. všem účastníkům silničního provozu. Pokud se tedy celní úřad v reakci na obviněným uváděné toliko ujistil z veřejných zdrojů o správnosti toho, co je uvedeno ve spise ke konkrétnímu úseku dálnice (ze strany kontroly a správce komunikace), nedopustil se žádné nezákonnosti.

17. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně zjevně považoval výslech svědka P. P. za nadbytečný ve smyslu uvedeného, kdy skutkový stav byl s praktickou jistotou ověřen ze spisu, jak se line celým odůvodněním napadeného rozhodnutí, byť to v něm takto výslovně uvedeno není. To je sice vadou, jakkoliv v tomto případě jen formální, ale v jednotě s tímto rozhodnutím též odstranitelnou. Provedení tohoto důkazu by skutečně bylo nadbytečné. Výpověď jmenovaného svědka by nemohla přinést nic, co by již nebylo v dosavadním řízení známo, jen by potvrdila již ověřené. I žalovaný došel k tomu, že předmětná fotodokumentace, která zcela jasně zachycuje předmětné vozidlo na zpoplatněné komunikaci, spolu s protokolem z místa kontroly, výslech svědka při ústním jednání nstržm. O. L. (vedoucího hlídky) a vyjádření Ředitelství silnic a dálnic podložené přiloženou fotodokumentací (proti kterému již v řízení odvolatel nebrazil) bez jakýchkoli pochyb prokazují vinu žalobce, který byl řidičem předmětného kontrolovaného vozidla, jež užilo zpoplatněné komunikace bez zaplacení časového poplatku.
18. Žalovaný rovněž uvedl, že proti průběhu výslechu svědka i celému ústnímu jednání zástupce žalobce žádné námitky při skončení tohoto úkonu nevzněl a nečinil tak ani ve svém následném vyjádření. I pokud by ale skutečně seznámení svědka s předmětem řízení proběhlo formou nahlédnutí do protokolu pořízeném při kontrole, či si událost nějak připomínal i v průběhu výslechu, není zřejmé, v čem by měla spočívat nezákonnost. V průběhu výslechu ani později také nikdy nezazněla nyní uplatňovaná námitka podjatosti tohoto svědka. Navíc formulovaná jen jako neurčitý dohad o možném vztahu jeho nebo nějakého jiného policisty či celníka k jeho údajné blíže nespecifikované bývalé partnerce a tím založené nějaké mstivosti.
19. Žalovaný dále uvedl, že ze spisu je prokázáno, že se odvolatel v inkriminované době pohyboval s vozidlem po dálnici D10 ve směru na Prahu. Sam uvedl, že na dálnici vjížděl nájezdem u firmy Autoservis R10, s.r.o. u Bezděčína. V tomto místě se nachází exit 40. Na uvedeném portále se nachází fotografie, která se shoduje s podklady zaslanými Ředitelstvím silnic a dálnic, kdy je při nájezdu zachyceno dopravní značení začátku dálnice s dodatkovou tabulkou skutečně označující počátek nezaplatněného úseku. Ten v daném místě ve smyslu zmíněné přílohy vyhlášky probíhá mezi exitem 40 a následujícím exitem 39. Další fotografie po tomto exit 39 k dnešnímu dni však již zachycují starší stav, kdy tato komunikace byla ještě značena jako silnice pro motorová vozidla (rychlostí komunikace). Stávající stav ovšem stále bez důvodných pochybností zachycují právě zmíněným ředitelstvím zaslané fotografické podklady. Naopak není zřejmé, kdy, jak a za jakým účelem vznikla odvolatelem předkládaná fotografie. Porovnáním fotografií (včetně krajinného pozadí) z onoho mapového portálu a zmíněným ředitelstvím poskytnutých je nepochybné, že se nejedná o fotografii z nájezdu u exitu 40, kudy dle svých slov odvolatel na dálnici nájížděl na nezaplatněný úsek, ale o fotografii za exitem 39, kde se skutečně na daném místě nachází dopravní značka označující dálnici, ovšem ne s dodatkovou tabulkou označující začátek nezaplatněného úseku (jak je na ni zobrazeno), ale jeho konec, což odpovídá i zmíněné vyhlášce a je zachyceno na fotografii poskytnuté zmíněným ředitelstvím. Žalovaný má za nepravděpodobné, že by se v jakýkoliv okamžik na tomto místě mohlo nacházet dopravní značení umístěné správcem komunikace, které by vyznačovalo žalobcem namítaný opak. Vyvrácené tvrzení žalobce nevzbuzuje důvodnou pochybnost, jež by nutila k dalšímu prověřování skutkových okolností.
20. Konečně žalovaný uvedl, že ve výroku je spáchání přestupku kvalifikováno jako nedbalost, byť vědomá, což se objevuje i v odůvodnění výše sankce. Uvedl-li ovšem odvolatel při

kontrole, že věc s hlídkou nebude řešit s tím, že má „pojištění na pokuty“, nejednal z nedbalosti, ale v přímém úmyslu porušit právem chráněný zájem. Nicméně odvolací orgán sám tuto věc již napravit nemohl pro zákaz změny k horšímu, ale současně se mu vada nejevila natolik fatální, aby i s ohledem na charakter přestupkového řízení celou věc vrátil k novému projednání.

III. Posouzení věci krajským soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS a dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).
22. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgán I. stupně prováděl dokazování skutkových okolností prostřednictvím mapového portálu, aniž by však žalobce k takovému dokazování přizval, nebo jej alespoň s podklady (kupříkladu relevantními výtisky z této webové aplikace, ze kterých bude při rozhodování vycházet) seznámil. Tato námitka není důvodná. Soud dává za pravdu žalobci potud, že správní orgány zjevně ověřovaly skutečnosti zjištěné ze správního spisu i nahlédnutím do veřejně přístupné mapové evidence a bylo by jistě vhodnější, pokud by (když už tuto skutečnost ve svých rozhodnutích zmiňují), do správního spisu fotografie z příslušných mapových portálů přiložili a dali žalobci příležitost se k nim vyjádřit. V projednávané věci však toto pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze spisového materiálu totiž vyplývá, že celá pochybnost ohledně označení dálnice D 10 vznikla pouze v důsledku podvodu ze strany žalobce, jelikož jím předložená fotografie ve vyjádření ze dne 16. 10. 2019 je zjevně podvržená. Především je potřeba uvést, že tato fotografie nezachycuje situaci na nájezdu u obce Bezděčín (jak žalobce uvádí), ale těsně za sjezdem na 39. kilometru ve směru na Prahu, jak je jednoznačně patrné z fotografie zaslané ředitelstvím silnic a dálnic, kde je totéž místo vyfoceno tak, že je lze jednoznačně určit – žalobce fotografii pořídil takovým způsobem, že z ní nebylo na první pohled patrné, jaké místo zachycuje. Skutečnost, že obě fotografie (3. fotografie předložená ŘSD a fotografie předložená žalobcem) zachycují stejné místo, jednoznačně vyplývá jak z profilu zatáčky dálnice, tak i např. z „vyosení“ jedné z focených dopravních značek. Z fotografie předložené ŘSD přitom vyplývá, že na daném místě je umístěna dopravní značka značící začátek zpoplatněného úseku dálnice. K tomu soud dodává, že skutečnost, že dálnice D 10 je (s výjimkou cca kilometrového úseku bezprostředně předcházejícího dané značce) zpoplatněna, lze pokládat za obecně známou a soud souhlasí se žalovaným, že je i s přihlédnutím k logice daného úseku, jak vyplývá z vyjádření ŘSD (cca kilometrový bezplatný úsek, který slouží k propojení Mladé Boleslavi a Bezděčína se silnicemi I. třídy vedoucími na Mělník a Nymburk), extrémně nepravděpodobné, že by se v jakýkoliv okamžik na tomto místě mohlo nacházet dopravní značení umístěné správcem komunikace, které by vyznačovalo žalobcem namítaný opak. Soud tak shrnuje, že v projednávané věci je nepochybné, že úsek od sjezdu na 39. kilometru ve směru na Prahu je (a v rozhodném období) byl zpoplatněn a osazen příslušnými značkami a opačná

argumentace žalobce je zcela nevěrohodná a zjevně založena na podvrženém důkazu (k vyfocené dopravní značce byla „přimalována“ červená čára). Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že z úřední činnosti je mu známo, že zmocněnec žalobce, Ing. Jaroš, vystupuje ve správních řízeních opakovaně a není vůbec výjimečné, že používá praktiky mající charakter zjevného zneužití práva (srovnej rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020 – 27), k čemuž evidentně došlo i v projednávané věci.

23. Žalobce dále namítá rozpory v rozhodnutích správních orgánů v otázce jeho zavinění. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud dává žalobci za pravdu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně si poněkud protiřečí, jelikož jeho výroková část uvádí jako formu zavinění vědomou nedbalost, zatímco odůvodnění spíše naznačuje nedbalost nevědomou. Nicméně tato nekonzistentnost nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož z hlediska odpovědnosti žalobce za daný přestupek postačuje zavinění nedbalostní, tedy i z nevědomé nedbalosti. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně správně nedbalostní formu zavinění konstatuje, zda jde o nedbalost vědomou či nevědomou není podstatné – ostatně správní orgán I. stupně se o vymezení druhu nedbalosti vůbec pokoušet nemusel. Nahlíženo na věc touto optikou je zřejmé, že ani odůvodnění napadeného rozhodnutí nečiní rozhodnutí správních orgánů nezákonná. Žalovaný sice uvedl, že se dle jeho názoru spíše jedná o zavinění úmyslné, nicméně do výroku prvostupňového rozhodnutí nezasahoval, jelikož toho nebylo zapotřebí – otázka, zda se žalobce uvedeného jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti, může mít význam při určení výše trestu (nicméně žalovaný ani výši trestu nijak neměnil), pro otázku viny však tato otázka není podstatná, jelikož (jak bylo uvedeno výše) i nedbalostní zavinění je postačující.
24. Žalobce dále zpochybnil výslech svědka L.. Tato námitka není důvodná. Soud předně konstatuje, že zákon o odpovědnosti za přestupky, podle něž bylo řízení vedeno, neukládá správnímu orgánu výslovně se tázat na poměr svědka k obviněnému. Navíc je nutno zdůraznit, že žalobce (resp. jeho zmocněnec) během výslechu svědka ničeho nenamítal, na poměr svědka k žalobci se netázal a ani v následném vyjádření nic k této otázce netvrdil, a to přesto, že totožnost svědka mu byla známa. Pokud jde o námitku podjatosti svědka uvedenou v odvolání, pak soud konstatuje, že tato námitka je mimořádně obecná a vůči svědkovi pouze spekulativní. Navíc soud dodává, že s ohledem na to, že nebyla vznesena při výpovědi svědka ani v následném vyjádření, se tato námitka jeví být ryze účelová, nevěrohodná, nesoucí znaky typického obstrukčního jednání zmocněnce žalobce (viz rozsudek NSS odkazovaný výše).
25. Konečně žalobce namítl, že nebyl poučen o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat. Ani tato námitka není důvodná. Soud sice souhlasí se žalobcem, že absence poučení je vadou řízení, nicméně i z žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21), vyplývá, že tato vada v projednávané věci nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. NSS ve svém rozsudku uvedl, že *„je tedy nutno shrnout tak, že žalobce požádal o to, aby byl vyrozuměn o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Žalobce o tomto vyrozumění nebyl. Jde tedy o vadu řízení. Ta má vliv na zákonnost rozhodnutí tehdy, tvrdí-li žalobce v žalobě důvod podjatosti. Ten žalobce tvrdil. Dodatečně o námitce podjatosti rozhodovat nelze, rovněž příslušným k rozhodnutí o podjatosti není krajský soud, ale představený úřední osoby. Proto žalobce zastává názor, že je odůvodněn návrh obsažený v žalobě na zrušení rozhodnutí žalovaného“*. Ve věci posuzované NSS tamější žalobce v podané žalobě uvedl jako důvod podjatosti oprávněné úřední osoby skutečnost, že se *„občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce JUDr. S. K. s STB“*. V projednávané věci však žalobce pouze uvedl,

že „pokud by přitom zástupce žalobce věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. B., nebo p. Ž., vznášel by námitku podjatosti obou těchto úředních osob“. Žádný důvod podjatosti těchto osob však žalobce v podané žalobě neuvedl, a soud tak ve shodě se shora citovaným rozsudkem NSS konstatuje, že absence poučení o oprávněné úřední osobě neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

26. Soud tak shrnuje, že přestože v řízení před správními orgány došlo k několika dílčím procesním pochybením a že rozhodnutí správních orgánů nejsou zcela bezchybná, neměla žádná z pochybení, která soud konstatoval výše, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud jde o otázku anonymizace rozhodnutí na webu NSS, tato je zjevně určena právě NSS (ostatně krajský soud o vyvěšování rozhodnutí na webu NSS nerozhoduje) a bylo by tedy neúčelné ji jakkoliv komentovat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. listopadu 2021

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce

